

COMMUNIO

46. synoda

4/10

Starokatolická církev v ČR

Kázání úvodní bohoslužby

46. synody

Drazí účastníci synody, sestry a bratři,
„Svět se zbláznil!“ Tuhle větu jsem před časem viděl na jednom billboardu, ale občas je takový povzdech slyšet, když něco nebo možná všechno není jak má být.

Když čtu úryvek Janova evangelia, který jsme právě slyšeli (J 14,21-29), mám podobný pocit. Ježíš naposledy před smrtí večerí se svými učedníky. Už mu zbývá jen malá chvíle... Jakoby byl celý svět proti nim. Každopádně těch, kteří usilují o jeho život je podstatně víc než učedníků. Ježíš musí nutně zemřít. Proč? Pro lidský hřích. Protože „svět se zbláznil“.

Svět je odnepaměti zmítán nepokojí, válkami, sužován bolestmi a nemocemi. A stejně dlouho lidé touží po míru, zdraví a štěstí. „Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne“, říká apoštol Pavel. (Ř 7,18) Je jako nemocný, který nemá sílu přijmout lék, který by mu zachránil život. Někdo ho musí zachránit.

Ježíš se jim to pokouší vysvětlit. Kdo mne miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat: přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Syn i Otec budou trvale zůstat s věřícími a zabydlí se u nich už za jejich pozemského života. Naplní se jejich touha sdílet svůj život s Bohem. Láska způsobí to, že osoby přebývají duchovně jedna ve druhé. Láska ke Kristu přitahuje lásku Otce a způsobuje, že Syn a Otec jsou přítomni v duši člověka a cele se mu oddávají. Takový dar je dílem Ducha svatého, dílem nestvořené lásky. A vlitý do lidského srdce způsobuje, že celá Nejsvětější Trojice přebývá v něm.

„Jsem navždy s vámi“ chce říci náš Pán: Jsem s církví věrnou svým apoštolským základům

a přijdu vždy z moci Ducha svatého - ve slově evangelia, ve svátostech, v tajuplném přebývání v lidském srdci prostřednictvím milosti.

Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Odcházím a přijdu k vám. Měli byste se radovat, že jdu k Otci; neboť Otec je větší než já. Je to pro něho důvodem božské radosti a přeje si předat tuto radost i svým učedníkům. S lidstvím, které na sebe vzal, se věčné Slovo vrací k vlastnímu zdroji – k prameni, ze kterého bez začátku čerpá svůj počátek.

Boží přítomnost dříve vnímaná spíše prostorově je nyní zakoušena v osobních vztazích. Ve vztahu Boha k člověku, člověka ke Kristu, člověka k člověku. Bůh se vydal člověku a člověk se odevzdává Bohu. Toto vzájemné sdílení přesahuje hranice našeho světa, ale přesto se neodehrává mimo realitu, někde „mezi nebem a zemí“, ale uprostřed nás.

Bůh nás neproměnil v nadpřirozené bytosti. Naopak sám se stal člověkem. Proměňuje nás zevnitř. Naše srdce rozechvělá úzkostí, naplňuje svým pokojem. Tento pokoj je stav lidského nitra i celkový stav světa, k němuž byl stvořen. Zahnuje veškeré dobro a štěstí, to, co vyjadřuje Boží požehnání.

Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Dávám vám pokoj, který nikde jinde ve světě nenajdete. Do všech vašich bolestí a úzkostí, do vašich pochybností a bezradnosti, do pronásledování, podezírání a nenávisti vůči vám všem, kteří mě milujete, do vší té opuštěnosti a samoty vám pošlu po své smrti zastánce, utěšitele, přimluvece.

Už nikdy nebudete sami. Vždy budu s vámi v Duchu svatém jako váš obhájce, budu

vás držet za ruku v kriminále, při výsleších, v koncentracích, ve vašich nemocech, když budete sami proti všem, když budou posměšně zvedat obočí nad vaší vírou, když budete bloudit ve spleti životních cest, když budete umírat, když vám už nezbude ani jiskřička životní naděje: tehdy vždy mne můžete přivolat na pomoc a já budu s vámi a budu vás obhajovat. Budu vás těšit, dávat vám sílu a naději a dodávat odvalu. A také vám připomínat, co jsem vám říkal, když jsem ještě žil v těle mezi vámi, a pomůžu vám tomu všemu rozumět a také vám budu pomáhat pochopit - ne myslí- ale spíš srdcem a celou bytostí, kdo je Bůh a co to znamená mu důvěřovat a milovat ho.

Sestry a bratři,

synoda, kterou jsme dnes zahájili, není jen valným shromážděním jedné z organizací a také není jen setkáním přátel, kteří se mají rádi a je jim spolu dobře. Tady jsme opravdu církví, putujícím Božím lidem s rozdílnými obdarováními, rozdílnými službami, ale jedním jediným Pánem. Syn hodos přece znamená společná cesta.

Určitá pravidla a směrnice, které si chceme uložit pro tuto společnou cestu, jsou také manifestací této jednoty, která má původ v Bohu, jehož nám zjevil Kristus, a v Duchu svatém setrvává na apoštolských základech.

Věřím, že Bůh je s námi a v Duchu svatém bude provázet naše rozhodování a celé jednání naší synody.

Amen.

Kázání úvodní bohošlužby 46. synody	2
Credo: veliké vyznání víry	4
přijímání: otčenáš a pozvání	6
my a anklíkání, nyní a zde	7
rozhovor s říckým yatesem, farářem anglikánské obce	8
Modlitba za domov	11
Zasedání ibk, wislikofen	12
k římskokatolicko-starokatolickému dialogu	13
rozhovor s petrem brzobohatým ve stínu pyramid	16
Úprava kostela jména Ježíšova v bonnu	17
jablonec a Neugablonz	18
adopce na dálku	20
Svatovavřínecká pout'	21
Jeronym klimeš: partneři a rozchody	22
Zpráva ze 46. synody	24
Zprávičky	26

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Baterích 27, Praha 6, 162 00

Vyšlo 20. 12. 2006

tel./fax 224 319 528

e-mail: stkat@starokatolici.cz, www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Credo: veliké vyznání víry

Každou neděli se modlíme při eucharistické slavnosti velké vyznání víry – Credo. Mnohým to připadá nudné a cizí světu. Proč odříkávat text, kterému mnoho lidí nerozumí? Nebo ještě silněji: Proč odříkávat text, za kterým mnoho lidí nemůže vůbec stát? Nebyl by nějaký jednoduchý, moderní, možná i dokonce v naší církvi či obci vzniklý text o naší víře více smysluplný – především proto, že mu lidé budou rozumět?

Credo však není nějakým individualistickým textem, který by vyjadřoval subjektivní víru. To je zřejmé již ve větě, kterou vyznání víry při bohoslužbě uvádíme: „Sjednoceni ve víře v Ježíše Krista, vyznáváme s celou církví...“ V zásadě je toto Credo všem církvím společné a žádná konfese ho nesmí sama změnit.

To se stalo takto: V prvních stoletích nebyli

křesťané v mnohých věcech víry zajedno. Zvláště sporná byla otázka: Kdo je Ježíš? Je to zvláště omilostněný člověk, tedy prorok? Nebo je to dokonce Bůh? Nebo je současně celý Bůh a celý člověk? Nebo je to nějaká směsice obou? Církev byla těmito otázkami otřásána ve svých základech. Tyto komplexní teologické spory byly vedeny intelektuálními, politickými i duchovními elitami i prostými věřícími značně horkokrevně. Hrozily dokonce zničit církev i obrovské dílo Konstantina Velikého (280-332) – právě zřízenou říši.

Tomu chtěla církev i císař za všech okolností zabránit. Zajištění jednoty církve a říše mělo pro císaře i pro biskupy existenční význam. Po několika generacích docházelo k pokusům najít společnou odpověď vedoucí k jednotě. Avšak církev nebyla schopna se sjednotit. Tu zasáhl Konstantin veškerou svou mocí: Svola v roce 325 koncil, tehdy shromáždění všech biskupů, do Niceje v blízkosti hlavního města říše. Jak byl prozíravý se ukázalo mimo jiné v tom, že tam pozval nejenom biskupy své říše, nýbrž všechny. Tím se stal tento koncil celosvětovým, čili vskutku ekumenickým. Za předsednictví císaře (a za pomoci jeho nátlaku!) bylo dosaženo jednotného zformulování víry – právě onen náš text. Další koncil roku 381 v Cařihradě přivedl toto dílo ke konci. Proto má naše vyznání víry poněkud komplikovaný název „Nicejsko-cařihradské vyznání víry“.

Protože oba koncily byly opravdu univerzální a ekumenické, je také toto vyznání víry univerzální a ekumenické. Mohlo by

proto být přeformulováno jenom nějakým koncilem všech křesťanských církví. Shrnuje ústřední obsahy (ne však všechny!) křesťanské víry.

Každou neděli recitujeme v Credo „Věříme“ a pak odříkáváme společně věroučné výroky. Přitom se asi cítíme všichni podobně. Stále znovu se ptáme: Může nebo dokonce musí se věřit tomu všemu, co tu stojí?

Avšak co vůbec znamená věřit? Jistě to neznamená „považovat za pravdivé“. Věřoučné výroky nejsou dokazatelné jako nějaké matematické nebo přírodovědecké poznatky a nelze je dokázat vědeckými experimenty. Podle filozofické a biblické definice je Bůh nekonečnou a neustále nepochopitelnou realitou, která převyšuje všechny dimenze našeho lidského mozku. Překonává veškeré hranice myšlení a citění. Proto také není existence Boha – zrovna tak jako jeho neexistence – dokazatelná. A tak tedy věřit znamená jednoduše vědět, že existují věci, které svým myšlením a svými smysly vůbec nemůžeme pochopit. Kdo věří, ten si uvědomil, že Shakespeare má pravdu, když říká: „Je vícero věcí na nebi i na zemi, než si vaše školská moudrost dovolí snít.“

Tento náhled je velice utěšující. Kdo jej zastává, nemusí se ptát: „Je tento nešťastný svět vskutku všechno?“ Víme potom, že mimo lidské malosti a lidských hranic musí existovat ještě něco jiného: a sice nepochopitelné dálavy a nové, zcela jiné skutečnosti. Tím je řečeno něco dalšího: Věřit je důvěra, že existuje jiný svět – nekonečná božská realita. Credo popisuje tuto novou skuteč-

nost jistými formulacemi – třeba: Boha jako Otce, Boha jako Spasitele nebo Boha jako Oživovatele.

Všichni víme z vlastní zkušenosti, že důvěra je velmi křehká záležitost. Důvěra v blízké lidi je – stejně jako důvěra v Boha – mnohdy silná, ale někdy i slabá. Víra je náchylná ke slabosti. Proto se modlíme „Věříme v jediného Boha...“ Věřit není jenom moje záležitost, nýbrž víra je něco, co je možno prožívat jenom ve společenství, a tam se také může víra stávat silnou. Proto je dobré vědět, že když dnes dokážu věřit jenom slabě, sedí v kostele někdo, kdo může věřit silněji. A když se cítím být ve víře silný, mohu snad věřit i za někoho jiného, kdo to dnes ještě dobře neumí.

Tím se dostáváme k pochybnostem. Mnoho lidí má špatné svědomí, když pochybují. To není dobré, protože pochybování patří k víře, ba je dokonce dvojčetem víry. Jen ten, kdo pochybuje, se skutečně zabývá Bohem. Jen ten kdo pochybuje, je dotýkán nepochopitelnou nekonečností Boha – nekonečností, která nepasuje do mé hlavy. Ten, kdo nikdy nepochybuje, čili Boha přizpůsobuje svému rozumu, ten má Boha v lidském formátu. Když ale Bůh nepřesáhne lidské hranice a lidské myšlení, pak již to není žádný Bůh.

✠ emeritní biskup Hans Gerny, Bern

✠ přeložil Josef König

(pramen: *Christkatholisches Kirchenblatt*)

✠ foto: [www.http://www.christkatholisch.ch](http://www.christkatholisch.ch)

Přijímání: otčenáš a pozvání

Z technického hlediska znamená přijímání celou část eucharistie, která následuje po lámání chleba a která pokračuje v rozdávání chleba a vína shromáždění. Tato část se dále dělí na tři: modlitbu Otčenáš, pozvání k přijímání a vlastní přijímání.

Každý křesťan ví, že Otčenáš je nejuctívanější a nenahraditelná modlitba, neboť nám ji předal sám Ježíš Kristus (viz Matouš 6, 9-13 a Lukáš 11, 2-4). Tato skutečnost je též zmiňována v úvodu předloženém misálem shromáždění: „Jak nás to učil Pán, můžeme vzývat Boha jako Otce a říci mu: ...“ nebo: „Prosme Boha našeho Otce slovy, která nám sdělil sám Pán: ...“ Jeden z prvních církevních textů – Didaché – požaduje, abychom se modlili Otčenáš třikrát denně.

V západní církvi je Otčenáš v eucharistii potvrzen od čtvrtého století, ale byl umístěn na různých místech. První část textu souhlasí s eucharistickou modlitbou. Vztah ke svatému přijímání se objevil již u prvních generací křesťanů, které rády spojovaly žádost „chléb náš vezdejší dejž nám dnes“ s přijímáním eucharistie. Proto v katolické křesťanské liturgii Otčenáš otevírá přijímání, je jeho duchovní přípravou.

Někteří mi již položili zajímavou otázku: jak se chovat během Otčenáše? Liturgie stanoví, že celebující osoba má během odřikávání Otčenáše vztažené paže, ale není nic určeno pokud se týče chování shromáždění nebo osob asistujících u oltáře. U některých afrických liturgií se počítá s tím, že všichni účastníci vztahují během modliteb a zvláště během Otčenáše ruce k nebi. Toto gesto je velmi starobylé: existuje již v tradici modliteb křesťanů v Římě, jak to ukazuje slavná freska modlící se ženy v Priscilliných katakom-

bách. Tento krásný postoj, znamená modlitby a otevřenosti vůči Bohu, se pozvolna rozšiřuje do jednotlivých církví a společenství.

Pozvání k přijímání je tvořeno krátkým dialogem. Předsedající kněz předkládá hostii a říká slova, která ozřejmují význam nabízeného eucharistického chleba. Navrhují se tři tematické směry: chléb jako Beránek Boží a jako živoucí chléb sestupující z nebe, nebo se opakují slova samotného Ježíše, když říká: „Já jsem chléb života“ (Jan 6,35 a ne Jan 6, 3 tak jak je psáno v knize liturgií...), nebo se převezmou jiná Ježíšova slova, jimiž vyzývá všechny unavené osoby, aby přišly k němu (Matouš 11,28). Odpovědí shromáždění je poněkud pozměněná odpověď římského setníka z Kafarnaum vyznávajícího svou víru v Krista (Matouš 8,8): „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil do mého domu, ale řekni jen slovo a budu uzdraven.“ „Být hoden“, o čemž hovoří setník, není otázkou morální, ale uznáním hříšného stavu společného všem lidským bytostem, a tudíž jeho nehodnosti vzhlédem k veškerým svatým věcem i samotnému Bohu. Jsme zde vyzýváni, abychom se chovali jako setník. On je tedy jakoby tváří v tvář Kristu, který k nám přichází, aby nás uzdravil, a který se již raduje z naší víry.

Může následovat chvíle ticha, během něhož jsou věřící vyzváni, aby se vnitřně připravili na přijímání. V tomto směru navrhuje liturgická kniha číst a meditovat nad texty na čísle 124: Využijte toho! Jsou zde ke čtení a modlení.

✠ *Nassouh Toutoungi, farář v Neuchâtel*

✠ *Časopis Présance 5/2010,
přel. Magdalena Pechlátová*

My a anglikáni, nyní a zde

V roce 1931 došlo k uzavření tzv. Bonnenské dohody mezi Church of England a Utrechtskou unií o navázání plného církevního společenství, které respektuje osobitost každé církve, liturgické odlišnosti a specifické formy zbožnosti. V dalších letech byla tato dohoda rozšířena na všechny církve světového anglikánského společenství. Následující světová válka nebyla pro pěstování kontaktů mezi oběma těmito církevními seskupeními příznivá.

Po válce probíhaly kontakty na „nejvyšší úrovni“, avšak na církevní bázi bylo možno pozorovat, že starokatolíci neznají anglikány a také naopak. Výjimkou byly často vztahy mezi episkopálními církevními obcemi v americké armádě v Evropě a místními starokatolíky.

Velkým příznivcem starokatolíků byl anglikánský biskup John Hind, formálně biskup z Gibraltarů, kompetentní pro všechny anglikány na evropské pevnině. Ten po několika návštěvách v Praze právě zde realizoval ideu vzájemného praktického přiblížení našich církví a 17. 9. 2000 došlo k slavnostnímu podepsání tzv. Covenantu, tj. smlouvy mezi ním a naším biskupem Dušanem, kterým se farnost sv. Klimenta v Praze (jediná této denominace v tehdejší i dnešní ČR) stala v jistém slova smyslu starokatolickou farností anglického jazyka. Tento model

byl později napodoben i v jiných evropských zemích.

Problematika této farnosti spočívá v tom, že formálně náleží též do gibraltarské diecéze pro evropskou pevninu anglikánské církve v Anglii, avšak většina členů obce Angličané nejsou a dokonce nejsou ani všichni anglikáni, ale např. metodisté či presbyteriáni, kterým je liturgie této farnosti bližší než konkurenční nabídka evangelikálních baptistů v Praze.

Před dvěma lety se stal farářem této obce Ricky Yates, člověk „starokatolické krevní skupiny“, který se svojí manželkou Sybilou se usilovně snaží naplnit ducha zmíněné smlouvy skutky a skutečnostmi. Často je vidáváme na našich bohoslužbách.

Letos budeme společně slavit desetileté výročí pražské smlouvy. Je na nás kam ji dovedeme.

Doporučuji se příležitostně podívat na www.anglican.cz.

✉ *Josef König*

Rozhovor s Rickým Yatesem,

Mohl by ses čtenářům Communia krátce představit?

Jsem reverend Ricky Yates, farář anglikánské episkopální církve od svatého Klimenta v Praze. Jsem Angličan a moje manželka Sybilla je Němka. Jako anglikánský kněz působím už přes dvacet let, a než jsem přijel do Prahy, dělal jsem faráře v několika vesnických kostelích nedaleko Oxfordu.

Jak dlouho jsi v Praze, jak se stalo, že ses tu ocitnul a jak se ti tu líbí?

Se Sybillou jsme se do Prahy přestěhovali v září 2008, takže jsou to přesně dva roky. Rozhodl jsem se, že potřebuji novou životní výzvu a chci dělat něco dost odlišného. Se Sybillou jsme byli svoji teprve pět let a Prahu jsme si vybrali zčásti proto, že v ní; až do naší první společné návštěvy v červnu 2008, ani jeden z nás nikdy předtím nebyl.

Moc se nám tu líbí; jen čeština je pro nás složitá.

Kromě kostela sv. Klimenta, kde sloužíš pravidelně v neděli dopoledne anglikánské bohoslužby, tě pražští starokatolíci mohou často potkat v rotundě Nalezení sv. Kříže na starokatolických bohoslužbách. Objevuje se také na větších akcích jako je pouť nebo některé slavnostní bohoslužby u sv. Vavřince, to je velmi sympatické. Jak moc se liší starokatolická bohoslužba od té anglikánské?

Mezi starokatolickou a anglikánskou eucharistickou bohoslužbou je jen nepatrný rozdíl. Liturgický rámeček je stejný, i když máme vyznání vin, rozhršení a pozdravení pokoje na odlišných místech. Ale zjistil jsem, že rozdíly jsou i v liturgii v jednotlivých starokatolických kostelích po České republice. Když jsem se nedávno účastnil bohoslužby u sv. Máří Magdaleny, pozdravení pokoje bylo na stejném místě jako v anglikánské liturgii!

Účastnil ses někdy nějaké starokatolické bohoslužby, než jsi přišel do Prahy?

Ne. Před příjezdem do Prahy jsem se neúčastnil žádné starokatolické bohoslužby především proto, že v Anglii žádná starokatolická církev není. Sybilla i já jsme znali starokatolické církve sdružené v Utrechtské Unii; ale když Sybilla ještě žila v Německu, byla členkou evangelické církve (Evangelische

farářem anglikánské obce

Kirche in Deutschland (EKD)), nikoli starokatolické církve (Alt-Katholiken Kirche in Deutschland).

Vím, že se se svou ženou Sybille učíte česky. Je pro vás (nebo byl na počátku) odlišný jazyk a trochu jiná liturgie velkou překážkou při prožívání společenství při starokatolických bohoslužbách?

Kdykoli se se Sybillou účastníme starokatolických bohoslužeb, jsme velmi dobře přijímání a cítíme se vítáni. Drob-

né rozdíly v liturgii na překážku nejsou, jazyk oproti tomu tvoří trochu bariéru. My dva sice dáme nějak dohromady celkem šest řečí - Sybilla němčinu, angličtinu, španělštinu, francouzštinu a italštinu, já angličtinu, němčinu a velštinu; jenže žádný z nich nepatří do stejné jazykové skupiny jako čeština.

Sice teď už zvládneme pronášet nebo zpívat některé části starokatolické liturgie česky, nicméně jsme zklamaní, že ve znalosti češtiny jsme žádný skutečný pokrok neudělali. Mám trochu problém, že jako s anglickým rodilým mluvčím se mnou každý raději mluví anglicky, než aby mě nechal používat lámanou češtinu.

Mezi starokatolíky a anglikány platí již od roku 1931 plné církevní společenství. Co to pro tebe znamená? Vnímáš to jako něco důležitého a výjimečného, nebo jde jen o formální skutečnost, která upravuje prostřednictvím oficiálního dokumentu vztahy mezi anglikánskými a starokatolickými církvemi?

Cokoli, co sblížuje dvě skupiny křesťanů, je zcela nepochybně dobré. Kristova Církev je až příliš rozdrobená. Líbí se mi závěrečná slova Bonnské dohody, kde se prostě praví, že starokatolíci a anglikáni „... každý věří v držení všeho podstatného křesťanské víry u společenství druhého.“

Protože pražská anglikánská obec má právní statut jako Farní obec pro věřící

anglického jazyka Starokatolické církve v ČR, domnívají se někteří starokatolíci, že je pouze využíváme jako daňový ráj. Během uplynulých dvou let už jsem to slyšel mockrát! Osobně věřím tomu, že plné svátostné společenství mezi dvěma církvemi je mnohem důležitější než toto. Proto také se Sybillou chodíme každé úterý na bohoslužby do rotundy sv. Kříže a rovněž na velké bohoslužby do katedrály sv. Vavřince.

Je něco, co by sis do budoucna přál, ať už ve svém osobním životě nebo na poli vztahů mezi církvemi?

Doufám, že během příštích let uvidím anglikánskou obec v Praze růst duchovně, početně i finančně. Rovněž doufám, že se spolupráce mezi našimi církvemi prohloubí. Mě i obec od sv. Klimenta velice potěšilo, když Rev'd Petr Jan Vinš byl schopen v červenci odsloužit dvě neděle v angličtině, zatímco jsem byl na dovolené. A Sybilla se velmi ráda účastnila s českou delegací starokatolického kongresu v Zurichu v srpnu. Jediný problém nastával, když si lidé mysleli, že je Češka, takže se s ní snažili mluvit česky, nikoli německy nebo anglicky!

Je něco, co ti v Čechách chybí? Máš pocit dostatečné podpory ze strany starokatolíků, nebo je něco, s čím bys ještě potřeboval pomoc?

Často se mě ptají, zda něco postrádám, když teď namísto rodné vlasti žiju v České republice. A já vždycky odpo-

vidám: „Ne!“ Máte tu Marks & Spencera i Tesco a v nich si kupuji většinu věcí, jež lze považovat za typicky britské. Británie mi vlastně vůbec nechybí a znovu jsem se do ní podíval až letos v červenci, poprvé od chvíle, co jsme se v září 2008 přestěhovali.

Od chvíle, kdy jsme před dvěma lety přišli do Prahy, je k nám biskup Dušan velmi vstřícný, pomohl nám vše zařídit s cizineckou policií i s ministerstvem kultury. Velmi si rovněž ceníme toho, že jste nás přizvali jako pozorovatele na synodu Starokatolické církve, která se letos koncem září koná ve Vizovicích.

A na závěr se zeptám, je ještě něco, co bys chtěl dodat, nebo vzkázat čtenářům Communia?

Všichni čtenáři Communia, kteří rozumí a čtou anglicky, se mohou dozvědět víc o Anglikánské episkopální církvi od sv. Klimenta na našich webových stránkách: www.anglican.cz.

Od ledna 2009 pravidelně zapisuji své zážitky anglikánského duchovního žijícího a pracujícího v České republice na svůj blog www.rickyates.com. I kdybyste neuměli moc dobře anglicky, najdete tam spoustu fotek včetně snímků biskupa Dušana a Petra Jana Vinše, které čtenáře Communia určitě potěší. Nakonec bych chtěl poděkovat Petře Alžbětě, že mi tyhle otázky položila a zajímaly ji mé odpovědi.

✉ *Připravila Petra A. Baslová*

✉ *foto: www.rickyates.com*

Modlitba za domov 2010

Již počtvrté se 28. října 2010 sejdou pod Řípem křesťané z různých církví, aby společně oslavili státní svátek poněkud netradičním způsobem. Ekumenická rada církví pořádá další ročník akce Modlitba za domov, tentokrát s podtitulem „Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shleďáš.“ (Kaz 11, 1). Opět je připraven celodenní program s volným vstupem, všichni jsou srdečně zváni!

Dopolední část programu začne v 10 hodin v parku Domova odpočinku ve stáří v Krabčicích. Na místě bude tržiště církevních a charitativních organizací s téměř 30 stánky s výrobky z chráněných dílen (keramika, textil, upomínkové předměty), ukázky řemeslné výroby nebo prezentací projektů. Nebude chybět ani pestrá nabídka občerstvení, od tradičních klobás až po zdravé dobroty, letošní novinkou bude také ochut-

návka „ekumenické polévky“, kterou připraví zástupci Ekumenické rady osobně. Pro děti je připraven program plný her a soutěží nebo dětské divadlo, dospělí se mohou těšit na hudební program na pódiu. Součástí je i duchovní program. V kapli Diakonie bude čtení z Bible střídát zpěv z Taizé, vystoupí také několik duchovních se zaměřením nad tématem le-

tošní Modlitby za domov. Zdatnější chodci se mohou vydat z Krabčic na Říp, v rotundě bude až do 14 hodin připraveno čtení z Bible.

Od 15 hodin v krabčickém kostele začne komponovaný program Modlitba za domov s hudbou, rozhovory se známými osobnostmi a společnými modlitbami. Tento program moderovaný Martinou Kociánovou a biskupem Dušanem Hejbalem živě odvysílá Česká televize na programu ČT2. V letošním roce bude část pořadu věnována pomoci postiženým povodněmi, diváci mohou přispět prostřednictvím DMS.

Stejně jako v loňském roce se programu zúčastní Místní akční skupiny, které ukáží výsledky spolupráce s církvemi a nastíní přípravu dalších společných projektů.

Bližší informace k programu jsou na stránkách www.modlitbazadomov.cz.

Zasedání ibk, Wislikofen

13. - 17. 6. 2010

Mezinárodní biskupská konference (IBK) se setkala v novém složení poprvé po výměně biskupů ve Švýcarsku a Německu. To zapříčinilo nutnost náhradních voleb do byra IBK. Jako sekretář byl zvolen biskup Dr. Harald Rein ze Švýcarska a za kvestora biskup Dr. Matthias Ring z Německa.

Finanční situace IBK byla na letošním zasedání důležitým tématem, protože se nachází v povážlivém stavu. Protože se příjmy IBK v podstatě omezují na členské příspěvky církví a některé církve již delší dobu nejsou schopny platit plný příspěvek, finance pro mezinárodní úkoly již sotva stačí. Nyní je tedy třeba rozpočet detailněji plánovat.

Pro náklady na péči o obce ve Francii, Itálii, Chorvatsku a Bosně-Hercegovině, jakož i ve Švédsku a Dánsku byl založen zvláštní fond. Bude naplněn obnosy za prodej nemovitosti v Paříži a prostředky z bývalého fondu pro Mission de France jakož i splácením úvěru poskytnutému církvi v Chorvatsku. Pro další příjmy lze uvažovat o pravidelných příspěvcích od církví. Víceré církve v minulosti převzaly náklady za péči o delegovaná území. Tyto prostředky mají nyní být převáděny do zmíněného fondu a odsud budou všechny náklady placeny centrálně. Tím se chce dosáhnout lepšího přehledu o celkových nákladech, který doposud chyběl. Plánuje se, že náklady za péči o každé delegované území budou vyjádřeny v rozpočtu, který nesmí být překročen. Těž se nemá sahat na kapitál fondu.

Péče o delegovaná území byla též ustavena nově. O Dánsko/Švédsko se bude nadále

starat biskup Schoon/NL. Chorvatsko a Bosnu-Hercegovinu převezme podle dohody v roce 2011 biskup Okoro/A. O obce ve Francii se bude jako zodpovědný biskup starat arcibiskup Verccammen/NL společně s farářem Jean-Claude Mokrym/CH a obce v Itálii převezme podle dohody nejpozději 2011 biskup Rein/CH.

Poprvé se zasedání ve smyslu usnesení IBK 2009 v Karlíku/CZ zúčastnil biskup Starokatolické církve mariavitů v Polsku. Biskup Jaworski, který zastupoval vedoucího biskupa Jablonského, byl doprovázen farářem Drozdem. Od roku 2008 vede tato církev opět hovory s IBK, jejichž cílem je opětné přijetí mariavitské církve z Plocka do Utrechtské unie. Tato církev obdržela na pět let statut hosta IBK. To má sloužit pokračování hovorů a ukázat, zda je členství možné, protože jisté otázky nejsou doposud vysvětleny.

Jako studijním tématem se biskupové zabývali možnostmi stálým jáhenkám a jáhnům přidělit i pomazání nemocných. Problémem při tom je, že klasické pomazání nemocných je spojeno také vždy se svátostí pokání a odpuštěním hříchů, které jsou ale vlastně vyhrazeny kněžskému úřadu. Jako úvod do tématu se zabývali biskupové především historickými úřady počínaje těmi charismatickými až po ty stanovené. V další části se bude příští zasedání zabírat identitou jáhenek a jáhnů a snahou osvětlit, nakolik má jednotlivý biskup oprávnění jejich úkoly stanovovat nebo měnit.

Amersfoort a Bern, v červenci 2010

☒ *Maja Weyermann (přeložil Josef König)*

K římskokatolicko- starokatolickému dialogu

Na svých dvou setkáních ve dnech 16. - 17. listopadu 2009, konaném v evangelickém kongresovém a studijním centru v Boldern, a ve dnech 15. - 16. března 2010 v centru Sv. Františka v Delsbergu, Pastorální konference Starokatolické církve Švýcarska (Christkatholische Kirche) důkladně prostudovala předložený dokument s názvem „Církev a církevní společenství“, který je závěrečnou a oficiální zprávou mezinárodní komise pro dialog mezi římskokatolickou a starokatolickou církví. Pastorální konference ve svém vyjádření tuto zprávu vítá a připojuje se k v podstatných bodech k prohlášení 41. mezinárodní starokatolické teologické konference ze dní 24.-28. srpna 2009 v Neustadtu a.d. Weinstraße (publikována a komentována v *Communio* 4/2009).

Pastorální konference se výslovně ztotožňuje zejména s eklesiologickými cíly dokumentu „Církev a církevní společenství“. Přesto v něm ale postrádá výslovnější zmínění nenahraditelné role, kterou v církvi hrají laici, zejména prostřednictvím synodálních principů ve správě církve. Podle názoru Pastorální konference jsou to totiž všichni pokřtění, ženy i muži, laici i ordinovaní, kteří společně nesou odpovědnost za církev. Klérus a laický živel si navzájem pomáhají v lepším poznávání evangelia, ve vyznávání víry a v rozhodování o věcech správy církve. V tomto smyslu odkazuje Pastorální konference např. na preambuli Ústavy Starokatolic-

ké církve Švýcarska. Kromě toho by si pastorální konference přála, aby v dalším procesu dialogu mezi oběma církvemi došlo k lepšímu vyjasnění otázky týkající se neomylnosti učitelského úřadu.

Pastorální konference vyzývá celou Starokatolickou církev Švýcarska k pečlivému studiu zmíněné zprávy o římskokatolicko-starokatolickém dialogu a k rozsáhlejší diskuzi nad ní. Předkládaný plán případného církevního společenství mezi církvemi Utrechtské unie a Římem může být totiž velice snadno špatně pochopen, zvláště pokud je – v přímém rozporu se zprávou samotnou – vnímán jako „ekumena návratu“. Zároveň je třeba při práci s textem třeba mít stále na paměti, že starokatolické církve mají i mnohé další ekumenické závazky, které se již během let osvědčily a daly vzniknout vzájemně důvěře a plodné spolupráci mezi církvemi.

Toto prohlášení bylo přijato jednohlasně bez zdržení se hlasování.

15. března 2010

Pozn. překl.: Dokument „Církev a církevní společenství“ o římskokatolicko-starokatolickém dialogu je momentálně překládán a jeho české vydání je plánováno na říjen 2010.

☒ Petr Jan Vinš

Rozhovor s...

V soboru 26. června 2010 přijal svátost jáhenského svěcení v katedrálním chrámu Sv. Vavřince na Petřině bratr Petr Brzobohatý. Petr pochází z jedné z nejmladších starokatolických obcí – Českého Těšína. Zároveň je aktuálně pokladníkem pražské farnosti a sekretářem biskupského ordinariátu. O prázdninách jsme mu položili několik otázek:

Pocházíš z České Těšína. Tam je sice malá starokatolická farnost, ale historicky na Těšínsku starokatolictví nebylo. Jak ses ke starokatolictví dostal ty?

Ano, narodil jsem se v Českém Těšíně, kde jsem navštěvoval základní školu a v nedalekém Havířově jsem absolvoval gymnázium. Na Těšínsku starokatolictví nemělo širší ohlas, ale pokud se nepletu tak v I. polovině 20. století bylo nevelké společenství v Bohumíně, které se scházelo v místním evangelickém kostele a du-

chovní správu měl na starosti farář z více než 100 km vzdálené obce Břidličné. Starokatolíkem jsem se stal vlastně jednoduše i když časově to byl dlouhý proces.

Byl jsem už jako dítě pokřtěn v katolické tradici a tu jsem též přijal za svou, ale měl jsem problém, po většinu doby jsem jako křesťan žil svůj život pasivně. Čím déle tento stav trval tím více jsem pocítoval vnitřní prázdnotu. Tak po malé opětovné anabázi v mém křestním společenství, kde jsem si uvědomil, že „tady to asi nepůjde“, jsem se rozhodl hledat. Jednoduše jsem hledal katolické společenství, kde nebudu pasivním křesťanem z tradice, a přestože výběr není nijak široký, byl jsem úspěšný. Starokatolictví splnilo mé očekávání. Samozřejmě ne na 100 %, to přeci ani nejde, ale dost na to, abych s Kristem, církví, společenstvím, sestrami a bratry se pokoušel žít živou víru.

O farnosti Český Těšín se toho obecně moc neví. Můžeš nám svou domovskou obec více přiblížit?

Těšínská společenství vzniklo v roce 2005, a to díky Alici a Cezarymu Miziovým. Dnes čítá okolo 15 starokatolíček a starokatolíků. Andrzej Cezary má na starost také duchovní správu. Máme pronajaté nebytové prostory, které jsou adaptovány na kapli a zázemí pro obec. Kaple byla pojmenovaná podle bratra Rogera z Taizé, zakladatele ekumenické komunity v Taizé, který zahynul mučednickou smrtí 17. srpna

petrem brzobohatým

2005 a starokatolíci v ČR ho vzpomínají ve svých litaniích. Společenství slaví pravidelně v neděli eucharistickou slavností a během týdne probíhají modlitební setkání jako je modlitba otců, matek nebo Taizé modlitba.

Kde přesně kapli Rogera z Tajze najdeme?

Je to v Ostravské ulici č. 285, přibližně půl kilometru od Těšinského nádraží. Bohoslužby se zde konají vždy v neděli v 10 hodin.

V současné době studuješ na Husitské teologické fakultě UK a jsi zaměstnancem biskupského ordinariátu v Praze. Co je tvou hlavní náplní?

Na Husitské teologické fakultě studuji pátým rokem jednooborovou starokatolickou teologii a ještě chvíli studovat budu... (smích) V naší církvi jsem zaměstnán od roku 2007 a pracuji jako sekretář biskupského ordinariátu. Hlavní náplní sekretáře je chod biskupského úřadu. Což znamená komunikaci se státními i nestátními institucemi, církvemi, našimi obcemi, účetní a příprava podkladu pro ní, zastupování církve v různých komisích a všechno možné co je v danou chvíli třeba udělat.

Koncem června jsi z rukou biskupa Dušana přijal jáhenské svěcení. V souvislosti s tím bych se chtěl zeptat, jaké

jsou tvé další plány pro službu ve starokatolické církvi?

Radši moc neplánuji, protože výsledek je pak docela nevalný (smích). Jako jáhen teď působím v Praze a tam, kde je potřeba. V Praze je farářem bratr biskup Dušan a jáhen je určen ke službě biskupovi, navíc tady pracuji na biskupství a studuji náš obor, takže proto Praha. Navíc s bratrem Petrem J. Vinšem se pokoušíme o práci s mládeží. Před nedávnem jsem byl s bratrem farářem Karlem Koláčkem a mládežníky v Olešnici na Moravě natírat rozhlednu v rámci spolupráce MAS Olešnicko. Této službě bych se rád věnoval i do budoucna. No a jinak mě čeká dokončení studia a potom možná kněžské svěcení, ale to zaleží jestli se vůbec osvědčím ve službě diakona a budu-li mít dispozice k další službě a bude-li taková potřeba církve. A pak je tady ještě Hospodin. ☺

K jaké části z Bible se nejčastěji vracíš?

Nemám žádnou část z Bible nejvíce v oblibě, ale nejčastěji se asi ve Starém zákoně vracím k Žalmům a v Novém zákoně se rád vracím „ke všemu“, ale pokud bych měl ukázat na nějakou část tak I. a II. List Petrův, nikdy neuškodí si je přečíst.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů.

☒ *Připravil Jiří J. Konvalina*

☒ *foto: <http://starokatolicke.fotky.info>*

Ve stínu pyramid

Ve dnech 11. – 17. 7. 2010 se konal 11. církevní dětský tábor Communia, sociálně-pastoračního střediska táboreské starokatolické farnosti.

Byli jsme opět ve Strašicích u Rokycan a hráli etapovou hru Ve stínu pyramid, při níž jsme se seznámili s dějinami, kulturou a náboženstvím starověkého Egypta. Nechyběly ani starozákonní příběhy, kdy se dějiny židů a Egypta prolínaly (příběh o Josefu Egyptském či Mojžíšovi). Děti si spolu s vedoucími ušily obleky dávných obyvatel Egypta a na ně si natiskly hieroglyfy.

Přicházel mezi nás faraón, který kontroloval naši činnost. Děti vytvořily sarkofág, vyráběly šperky po vzoru egyptských šperkařů a celý týden se snažily získat insignie faraóna, klíč života. To se jim nakonec podařilo.

Měli jsme parné počasí (jaké k Egyptu patří), takže nesmělo chybět koupání v nedalekém Medovém Újezdu. Nechy-

běly sportovní akce: jízda na lanové sedačce přes „propast“ u hradu Vimberk, slaňování a lukostřelba egyptských válečníků a válečnic.

Dětem se velmi líbila mumifikace a mnohé z nich si ji vyzkoušely a byly pak pietně uloženy do sarkofágu, který si samy vyrobily. Celá akce byla zakončena táborákem s předáním cen.

Celou akci tématicky připravila moje manželka a pastorační asistentka Alena, velmi pomohli manželé Čížkovi z táboreské farnosti. Opět výborně vařily kuchařky pí Dvořáková a Hlavatá.

Pokud se tábor uskuteční i příští rok, chystáme se na Sever, na plavbu Vikingů. Celou akci finančně podpořilo město Tábor – odbor školství, mládeže a tělovýchovy, takže akce se za velmi příjemnou cenu mohly zúčastnit i děti ze sociálně slabších rodin.

☒ *Mgr. Alois Sassmann
táboreský starokatolický farář
a vedoucí Communia Tábor*

Úpravy kostela Jména Ježíšova v Bonnu

Společně se starokatolickou Nadací kostela Jména Ježíšova uspořádal Institut pro dějiny stavebnictví a památkovou péči odborné vysoké školy v Kolíně nad Rýnem soutěž pro studenty architektury. Úkolem bylo předložit návrhy na novou úpravu kostela. Porotě se přihlásilo 18 uchazečů, kteří po dvoutýdenní práci předložili své výtvořky na shromáždění bonnské starokatolické obce sv. Cypriána.

Porota se skládala z představitelů zemské památkové péče, úřadu pro archi-

tekturu spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko, farářky Henrietty Cüwell, coby předsedkyně Nadace, a biskupa Dr. Matthiase Ringa. Tito společně s bonnskou církevní obcí zkoumali zajímavé prezentace plné fantazie, zabírající se vytvořením žákovské kavárny ve staré sakristii nad přístupem ke kolumbáriu a dále zbudováním nového bazénu pro křty.

Při konfrontaci s tímto neobvyklým a pro mnohé studující jistě cizím zadáním z oblasti církve a náboženství vznikaly kreativní ideje, ze kterých bude moci Nadace kostela jistě některé použít. I když nejsou tyto ideje možná úplně dozrálé, protože se zde jednalo o spontánní kolekci nápadů, účastníci tohoto shromáždění si odnesli silné dojmy.

Srdečně můžeme gratulovat studentce Anje Strach, která se umístila na prvním místě. Na dalších místech se umístili A. Link a A. Dermirhan. Všichni tři se mohli podělit o cenu vítězů z výnosu chrámové sbírky.

Zmíněné návrhy budou představeny v rámci malé publikace, která má vyjít o adventu 2010.

☒ *Mirea Mayer zu Heda*
(přeložil Josef König)

☒ *foto: de.wikipedia.org*

Jablonec a Neugablonz (23. 7. 2010)

Připouštím, že by se někomu mohlo zdát zvláštní věnovat dvacet let po sametové revoluci pozornost návštěvě v nějaké sousední farnosti v Německu. V tomto případě je to díky dějinným událostem trochu jiné.

Neugablonz je dnes příjemnou částí města Kaufbeuren a spřízněnost s naším Jablonecem nad Nisou najdete například v pojmenování ulic, náměstí a třeba i římskokatolického kostela, který je volně pojatou replikou toho jabloneckého, nebo také v přítomnosti sklářského bižuterního průmyslu. Samozřejmě že to není náhoda ani nedostatek fantazie obyvatel jednoho německého městečka. Je to výrazem vzpomínky našich bývalých spoluobčanů na domov, který museli v důsledku poválečného odsunu opustit. Začátky opravdu neměli lehké a první roky, než si z „Hart“ postavili

„Neugablonz“, prožili jako váleční uprchlíci v baráčích této rozlehlé továrny na výbušniny. Možná i proto se partnerství lidí z obou Jablonců rodilo jen pozvolna a bylo doprovázeno mnoha emocemi.

Starokatolické farní obce v obou městech se začaly více stýkat od Laienfora v Leinau, kde 14.8.2008 vzniknul spontánně projekt pravidelného setkávání obou farností. Nejprve k nám při-

jela od 2.8. do 13.8.2009 pobýt třicítka starokatolických mládežníků z Německa i se svým spirituálem Arminem Strenzlem, farářem z Neugablonz. Naše farnost návštěvu opětovala toto léto od 15.7. do 18.7.2010 svou osmi člennou návštěvou. Snad i tyto aktivity spolu s víceletou spoluprací umělecko-průmyslových škol, gymnázií, archivů a muzeí z obou měst, pomohly nastartovat proces oficiálního partnerství obou měst, které starosta Petr Tulpa a kaufbeurenský primátor Stefan Bosse stvrdili svým podpisem 26. 9. 2009.

Na červencovou návštěvu Neugablonz nás přijelo celkem osm, tedy šest farníků z Jablonce se svým farářem a také s nově vysvěceným jáhnem Petrem Brzobohatým působícím v Praze. Věkově jsme byly relativně mladá skupina tří mužů a pěti žen. Po dohodě jsme pro

ubytování využili prostor farního sálu s kuchyní i sociálním zařízením.

Byl pro nás připraven bohatý program, který začal hned večer po příjezdu ekleziologickou bohoslužbou k příležitosti zahájení letošního „Tänzelfestu“ (Tanečkových slavností), které se konají již od 15. století a jsou nejstaršími dětskými slavnostmi v Bavorsku. Dále jsme si mohli prohlédnout dva malé fungující podniky produkující skleněnou bižuterii a také místní muzeum téhož odvětví, což byla nesmírně zajímavá podívaná. Následná prohlídka staré části města zahalené do „šatu středověkých slavností“ byla skutečně působivá a pobyt

ve středověkých pouličních dřevěných krčmách a krámcích s mnoha specialitami a výbornou atmosférou rozhodně nadchnul. Další den jsme si odpočinuli v klidné vesnici Bad Wörishofen s klášterem Irsee. Páter Sebastian Kneipp zde v 19. století založil proslavenou lázeňskou tradici, která je dodnes živá a velice připomíná moderní wellnes. Patří k tomu také „čapí chůze“ či střídavé namáčení předloktí ve zdejší studené vodě, což jsme si hned na místě vyzkoušeli. Odpoledne jsme se zúčastnili oficiálního přijetí všech delegací partnerských měst Kaufbeuren na tzv. Skihütte a podpořili tak jablonecký tým pana starosty Tulpy. Pak jsme zamířili pozdravit členy starokatolického klášterního společenství, které se z Leinau přestěhovalo na jiné místo nedaleko Kaufbeuren. Po náročném programu jsme poslední večer velmi příjemně poseděli s členy místní farnosti při grilování. Před odjezdem jsme ještě v Neugablonz společně v obou jazycích slavili nedělní eucharistii a po krátkém přijetí na radnici v Kaufbeuren, vyrazili domů.

Cestou jsme se shodli, že to stálo opravdu za to, že snad již ve vztazích po nepochybných dvou generacích „povolily ledy“, čehož důsledkem je i ujištění, že příští léto můžeme v Jablonci nad Nisou očekávat návštěvu z farnosti Neugablonz.

☒ *Karel Koláček, jablonecký farář*

Adopce na dálku

V nedávné době mi, jako jednomu z těch, kdo se účastní sponzorování dětí v chudých zemích, přišel Bulletin Rozvojového střediska Arcidiecézní charity. Zde jsem zaregistroval prosbu o pomoc dětem které čekají na svou druhou šanci. Čekají proto, že jejich dárci nemohou z finančních důvodů v podpoře pokračovat. Jejich počet narůstá a tak Rozvojové středisko Adopce na dálku prosí o pomoc nejen jednotlivce zapojené v charitě, ale i jejich blízké v širší rodině, v zaměstnání či ve společenství farností a jinde.

Tato zpráva mne hned přivedla k myšlence na obraz dnešní doby, kde převažující masa konzumentů hledí jen na to, jak si zajistit dostatečný blahobyt a případně jej ještě prohloubit. Kontrastem k tomu mi byla myšlenka na obětavé působení velké světice naší doby, Matky Terezy, která vytrvale pomáhala v indické Kalkatě těm nejubožejším z ubohých. Pomáhala nejen tím, že jim přinášela bez jakéhokoliv nároku na odměnu základní potřeby pro jejich uzdravení, ale především svým srdcem které jim dávalo vždy najevo, že jsou Bohem milováni, že život člověka, ať je jakýkoliv, má velký smysl. Dnes mi stačí jediný pohled na fotografii Matky Terezy a cítím to srdce naplněné Boží milostí a láskou.

Je to něco, co jasně člověku říká kudy vede cesta ke štěstí, které každý z nás podvědomě hledá a po něm touží. Je to

velký příklad pro nás pro všechny a také velká výzva. V dnešním světě je tolik bídy, nejen té hmotné, ale předně té duševní, že je možné každý den vidět jak svět v našem okolí přímo volá o pomoc. Slyšet jeho volání znamená mít srdce otevřené, neslyšet jeho volání znamená vydělení se z celku Stvoření. Jinak řečeno, nečinnost na vinici Páně. To pak přinese zákonitě, po určitém čase daném na rozmyšlenou, spravedlivou odměnu.

A jsme to právě my, kdo se hlásíme k víře, kdo nebude mít možnost výmluv. Bible nám všem jasně říká o příkladu Pána Ježíše, říká, co je tou úzkou cestou která vede ke spáse. Viz evangelium: „Každý kdo chce za mnou přijít, zapřísám sebe a následuj mne.“ Bez živé lásky, vcítění se, pochopení a porozumění pro potřeby těch druhých nemůže být v životě člověka skutečné štěstí. Je zřejmé, že právě tyto děti, které potřebují podporu aby dostudovaly a mohly tak najít v budoucnu svá zaměstnání a obživu pro sebe a pro své rodiny, jsou těmi bližními, kdo nám dávají tu možnost projevit křesťanské ctnosti.

Buďme za to Bohu vděční.

Více informací o adopci na dálku naleznete i na internetu: www.charita-adopce.cz.

✉ *Jiří Sedláček, farnost Tábor*

Svatovavřínecká pouť

V neděli 15. srpna se na pražském Petříně uskutečnila již tradiční Svatovavřínecká pouť, kterou připravila pražská farnost.

Průběh slavnosti bylo možno rozdělit do tří hlavních bloků. Lze je volně parafrázovat tak, že první byla zasvěcena dětem, druhá Bohu a třetí dospělým.

Slavnost byla zahájena ve 14 hodin průvodem od konečné stanice lanové dráhy. Poté se v prostoru před chrámem sv. Vavřínce vystřídalo několik zajímavých souborů. Hlavní „hvězdou“ odpoledne bylo divadlo Studna, které desítkám diváků zahrálo pohádku Sindibád, při které se nebavily jen děti, ale i jejich dospělý doprovod. Následně dětem zahrál kabaret Červená 3. Kdo se nechtěl dívat na představení, mohl si zahrát některou z připravených her pro děti. Jednotlivá

vystoupení odpolední i večerní části prokládala skupina Euphorica, která hraje hudbu na pomezí folklóru a muziky s keltskými či židovskými motivy.

Po části věnované především dětem, pokračovala pouť eucharistickou slavností, kterou od 17 hodin celebroidal biskup Dušan. Ačkoli venkovní počasí lákalo především k polehávání v trávě, byl kostel téměř zaplněný, takže slavnostní bohoslužba měla

důstojnou atmosféru.

Během bohoslužby se venku před kostelem připravila další divadelní představení. Nejprve se hrála loutková hra Červené boty, kterou nastudovalo loutkové divadlo při Sokolu Velké Popovice, a po krátké přestávce zahrálo divadlo Sumus představení Helverova noc.

Pozdní večer pak zakončil koncert kapely Dick O'brass, která hraje keltský rock. To už se ale nad Prahou zatáhlo a na východní část města začaly padat kroupy velikosti golfových míčků.

Nicméně na tom, že letošní ročník pouti se vydařil, rozmary počasí neměly vliv, a já se moc těším na to, že na příští rok se na pouti starokatolíci spolu s ostatními návštěvníky sejdou znovu.

☒ *Jiří J. Konvalina*

Jeroným Klimeš: „Partneři a rozchody“

Přečíst Klimešův vůbec první knižní titul bylo pro mě úlevou. Zjistil jsem, že mnoho negativních mezilidských jevů se zakládá na obecně platných, definovatelných a definovaných principech. Nespadly z nebe, a tedy jdou ovlivnit. A nebo naopak ovlivnit nejdou a to také skýtá úlevu. Věřím, že stejný pocit může mít každý, kdo do knihy (třeba preventivně, tím lépe) nahlédne. Knižka dává člověku nahlédnout do logiky a zákonitostí mezilidských vztahů, že lze zformulovat vztahové zákony a mechanismy, které se svou železnou funkčností, platností a univerzálností mohou rovnat zákonům přírodním. Nemůže být mým cílem dávat fundovaný výtah. Jen mi dovolu stručně vás seznámit s obsahem. A dovolu mi uvodit a motivovat to těmito (jakkoli možná až banálně logicky, notoricky známě a papouškovaneznějícími) fakty:

Je známa souvislost, že za posledních cca 100 a méně let prodělaly společnosti v nejrozvinutějších zemích změny, na které nestíhají reagovat. Jednou ze změn

je stále se zvětšující rozdíl mezi biologickou dospělostí (fyzická schopnost mít děti) a psychologickou dospělostí člověka. Důsledkem je odsouvání založení rodiny (dnes běžně za 30. rok života). Tento trend téměř neexistoval ještě v generaci, která zakládala rodiny v 80. letech. Následkem jsou např. přechozené vztahy, ze kterých plynou těžké rozchody (viz odkaz pod článkem). Lidé se teprve učí a budou učit na ně reagovat. Klimešova kniha je čtivým manuálem, po kterém člověk může sáhnout nejen při partnerských krizích či hroucení několikaletého vztahu (to už ale bývá pozdě).

První dvě kapitoly se zabývají zejména problematikou partnerského vztahu a rozchodu. Na zbývajících třech je navíc cenné to, že zahrnují skutečnosti a jevy, které lze vztáhnout i na mimopartnerskou oblast života: na vztahy k jakýmkoliv jiným lidem, případně pro analýzu a lepší poznání sebe samého, aniž by čtenář vztahovými problémy trpěl.

Úvodem knihy jsou rozebrány čtyři fáze rozchodu. Extrémně zajímavým mi přijde už pouhý fakt, že tyto fáze se při rozchodu (delšího vztahu) vyskytují a chronologicky následují. V každé fázi existuje specifické prožívání navrhovatele (rozchodu) a obránce (vztahu). Je zejména pro obránce důležité se v tom orientovat, chce-li vztah zachránit.

Druhá kapitola obsahuje popis asymetrií (rozdílností) partnerů. Může člověku pomoci nahlédnout celou složitost (a per-

spektivu) vztahu z hlediska rozdílnosti dvou lidí.

Manipulace, která je tématem třetí kapitoly, je pojmem známým. Při jejím hlubším poznání však člověk dokáže lépe odhalit, kdy je svým protějškem nepřímou manipulací nechutně dohnán třeba až k nesnesitelným pocitům viny, ačkoliv ve skutečnosti žádnou vinu (např. za hádku) nenese. Stejně tak si může uvědomit, jak často sám druhými nechutně manipuluje, aniž by si to uvědomoval a připouštěl.

Kapitola o fantazijních postavách je snad nejužitečnější a nejzajímavější z celé knihy, protože se uplatňuje všude: v práci, v rodině, ve vztahu, u přátel, nepřátel atd. Každý si ukládá do mozku mentální reprezentaci lidí, se kterými přichází do styku. Nabude-li mentální reprezentace ve fantazii reálných obrysů, jde o fantazijní postavu. Fantazijní postava bývalého partnera v mé hlavě je mým výtvozem. Kráčí se mnou všude. Lze s ní vést fantazijní dialogy, ve kterých mi fantazijní postava odpovídá (např. samomluva je dialog s fantazijní postavou). Protože je fantazijní postava mým výtvozem, její myšlení je symetrické s mým. Měl bych tedy odpovědi fantazijní postavy považovat za svůj výplod. Místo toho je však nevědomky přičkeme skutečné reálné postavě (externalizace). Každý rozhovor dvou reálných lidí je tak vlastně rozhovor 4 postav: dvou reálných (muž, žena) a dvou fantazijních (fantazijní muž v hlavě ženy a fantazijní žena v hlavě muže). Je zřejmé, jak velké problémy

může přebujelá fantazijní činnost způsobit. Například muž trpí sklony k sebenenávisi. Ve chvílích samoty si přivolá do mysli fantazijní manželku a vede s ní fantazijní dialog. Sám sebe nenávidí, fantazijní manželka ho také nenávidí. Získá pocit, že ho nenávidí reálná manželka a z toho ji pak při hádkách obviňuje (externalizace). Ona to nechápe, nikdy neměla v úmyslu dát mu nenávisť najevo. Bohužel ve chvíli hádky stačí jeden její křivý pohled, který se na trase „reálná žena-fantazijní žena-mužova hlava“ transformuje na nenávisť.

Zdegenerovaná komunikace, pátá kapitola, vysvětluje chronické posuny v komunikaci, verbální i neverbální. Posuny v komunikaci působí hádky, alergie a odcizování. Závěrem

Lidé přistupují k výše popsané problematice jako k zubům: hledají zubaře, až když to bolí. Znat základní mezilidské zákonitosti by však mělo patřit k všeobecnému vzdělání, stejně jako to, že po Zemi chodíme díky gravitaci.

Další informace:

<http://klimes.mysteria.cz>

http://klimes.mysteria.cz/clanky/psychologie/prechozene_vztahy.pdf

☒ *Vítězslav Václav Toman, farnost Praha (vitezslav.toman@gmail.com), autor studuje FSv ČVUT v Praze*

Zpráva ze 46. synody, Vizovice 30.9. - 2.10.2010

Letošní synoda, která proběhla ve Vizovicích, měla za úkol především projednání těchto bodů: schválení nové Ústavy Starokatolické církve v ČR, rozhodnutí o závaznosti misálu před jeho vytištěním a volba nové synodní rady.

V předvečer synody začala diskuze o Ústavě Starokatolické církve v ČR. Diskuzi moderoval, stejně jako celý program synody, Jakub Smrčka, který zároveň zastupoval Rostislava Tomana (v současnosti vojenský kaplan v Afghánistánu) v roli zpravodaje návrhu ústavy. Přípomínky diskutujících byly zformulovány do podoby návrhů určených pro schválení následujícího dne. Jednání uzavřela večerní modlitba.

V pátek ráno bylo zasedání synody oficiálně zahájeno eucharistickou slavností celebrou biskupem Dušanem Hejbalem. Odehrála

se ve společenském sále penzionu, který byl provizorně vybaven oltářem a ambónem ze Zlínské farnosti. Vlastní jednání probíhalo tamtéž. Nejprve byl odhlasován program synody, dále následovala zpráva biskupa a ustanovení jednacího řádu. Potom se přistoupilo k schvalování Ústavy, jejíž text byl výsledkem několikaleté práce právní komise. Se zněním Ústavy byli věřící seznámeni ve farních a filiálních obcích již před časem a jejich připomínky byly zpracovány právní komisí. Jakub Smrčka postupně předčítal jednotlivé hlavy dokumentu. Synodální následně přednesli řadu pozměňujících návrhů probouzejících četné diskuze. Jednalo se vesměs o drobné úpravy, které text Ústavy precizovaly a doplňovaly, aniž by byl narušen jeho původní charakter či celistvost. Po přijetí celkem 15 pozměňujících návrhů přišlo na řadu hlasování

o dokumentu jako celku. Ústava Starokatolické církve v ČR byla přijata a schválena jednomyslně plným počtem přítomných synodálů. Zasedání pokračovalo doplňující volbou kandidátů do synodní rady. Všichni navržení získali potřebnou 1/3 hlasů přítomných synodálů. (viz níže) Zasedání bylo uzavřeno společnou modlitbou.

Modlitbou začalo i sobotní ráno, kdy se hlasovalo o Jednácím řádu synody platném od 1.1. 2011. Synoda se usnesla, že o přijetí Jednacího řádu se hlasovat nebude a bude nejprve předložen právní komisi a synodní radě k revizi. Dalším schváleným bodem bylo závazné používání misálu pro celou církev (od 28.11. 2010) a jeho reprezentativní knižní vydání, které nahradí dosavadní plastové desky. Poté byly voleny synodní komise. Examinátoři (zkoušejícími v oblasti starokatolických specifík) byli zvoleni: Dušan Hejbal, David R. Holeton a Petr Jan Vinš.

Při následujících volbách se hlasovalo po jménech jednotlivých kandidátů. Biskup se stává členem příslušných komisí automaticky.

Teologická komise: Dušan Hejbal, David R. Holeton, Petr Jan Vinš, Pavel Cepek a Cezary A. Mizia.

Liturgická komise: Dušan Hejbal, David R. Holeton, Jakub Smrčka, Petr Jan Vinš a Bendy Růžička.

Právní komise: Rostislav Toman, Jakub Smrčka, Květoslav Krejčí, Tomáš Matoušek, Petr Brzobohatý a Luděk Elšík.

Při tajné volbě do synodní rady bylo možno vybírat z devíti laických kandidátů a osmi adeptů z řad duchovních. Výsledky volby do

synodní rady (počty hlasů uvedeny v závorkách):

Členové synodní rady z řad laiků:

Krejčí Květoslav, JUDr., PhD.

Elšík Luděk, Mgr.

Pudilová Eva

König Josef

Hemelík Rudolf

Členové synodní rad z řad duchovních:

Brzobohatý Petr

Kolářek Karel, ThMgr.

Smrčka Jakub, Mgr.

Stránský Pavel, PhD.

Náhradníci z řad laiků: Hraničková Dana, RNDr., Karasová Jiřina, Bc., Vondrášková Ale-
na, Ing., Klimová Miroslava, Mgr.

Náhradníci z řad duchovních: Solloch Roland,
Mgr, Cepek Pavel, Mgr.,

Sassmann Alois, Mgr., Růžička Marek B.,
Mgr.

Sobotní dopolední zasedání ukončil biskup Dušan Hejbal přednesením závěrečného projevu, který pronesl na Synodě obnovy v roce 1990 jeho předchůdce Augustin Podolák. Následně byly projednány některé připomínky spadajících do kategorie „různé“. Na závěr synody zazněla Modlitba Páně, požehnání a rozloučení s účastníky.

V pořadí 46. synoda Starokatolické církve v ČR schválila vyjma Jednacího řádu všechny hlavní body programu. Obohacující bylo také setkání bratřů a sester z různých farností Čech, Moravy a Slezska a možnost poznat jejich názory během konstruktivních a plodných diskusí.

☒ *Lucie Kodišová, farnost Praha*

zprávy

46. synoda

Ve dnech 30. 9. - 2. 10. 2010 se ve Vizovicích uskutečnila 46. synoda Starokatolické církve v ČR. Hlavním bodem programu bylo schválení nové ústavy církve. Po dlouhé a náročné debatě o řadě pozměňovacích návrhů všech 56 členů jednomyslně odhlasovalo její přijetí. Ústava od 1. 1. 2011 nahradí stávající Synodní řád a řád církevních obcí. Synoda dále volila členy několika odborných komisí (teologické, liturgické a právní), schválila závazný misál a vyslovila se pro jeho tištěné vydání. V neposlední řadě zvolila novou synodní radu. Náročná jednání, na jejichž počátku všichni účastníci společně slavili eucharistii, byla zakončena modlitbou Páně. Věřme, že zkušenost z jednání letošní synody stejně jako závěry, kterým dospěla, budou dalším krokem na cestě k Pánu. Prosme o to v našich modlitbách.

Setkání ve Wislikofenu

Ve dnech 5. - 8. 8. se ve švýcarském Wislikofenu konalo setkání starokatolických biskupů s biskupy Starokatolické církve Mariavitů, Syrské malankarské církve (Mar Thoma) z Indie a Filipinské nezávislé katolické církve. Z přednášek a diskuzí, které se zabývaly především blízkostí jednotlivých církví v eklesiologii, nauce o svátostech jakož i zřízení církve, byla patrna možnost dalšího sblížení a budoucí spolupráce.

Návštěva biskupa v Táboře

Táborská farnost přivítala v neděli 27. 6. 2010 na pastorační návštěvě bratra biskupa Dušana, který při bohoslužbě udělil svátost křtu a biřmování. Při bohoslužbě bylo vzpomenu 20. výročí od kněžského svěcení místního faráře Aloise Sassmanna.

Noc kostelů v Praze předčila očekávání, přišlo 50.000 návštěvníků

Letošní ročník Noci kostelů předčil v Praze očekávání. Podle mluvčího pražské arcidiecéze římskokatolické církve Aleše Pištory navštívilo přes sedmdesát církevních staveb v Praze večer a v noci 28. 5. 2010 přes 50.000 návštěvníků, přičemž nejvíce jich zavítalo do objektů v centru hlavního města.

Organizátory ale překvapilo i to, kolik lidí se zajímalo o interiéry sakrálních staveb mimo centrální část Prahy.

Akce Noc kostelů vznikla před pár lety v Rakousku, v Česku si ji loni poprvé vyzkoušeli lidé z brněnské a plzeňské diecéze.

Návštěvníkům se otevřela i starokatolická kaple sv. Máří Magdaleny, kterou navštívilo přibližně 250 návštěvníků. Jak uvedla Darina Bártová z místní farnosti, lidé navštěvovali naši kapli i proto, že se jedná o netradiční objekt, který není mimo pravidelné bohoslužby běžně přístupný. Část návštěvníků kapli navštívila cíleně s ohledem na připravený program.

V celé republice možnosti navštívit v noci kostely a kaple využilo téměř 250.000 lidí.

Jednota křesťanů je zatím v nedohlednu

Vedoucí představitelé ekumenického hnutí a zástupci evangelikálů a římskokatolické církve se v sobotu 5. června 2010 shodli na faktu, že jednotě církví zatím stojí v cestě příliš mnoho překážek a jako taková je zatím nedosažitelná. Stalo se tak na tiskové konferenci, uspořádané v rámci konference Edinburgh 2010, která právě probíhá v hlavním městě Skotska jako připomínka stého výročí začátku moderního ekumenického hnutí, informují internetové noviny Christian Today.

Na tiskové konferenci promluvili generální tajemník Světové rady církví (World Council of Churches, WCC) Rev. Dr. Olav Fykse Tveit, ředitel Světové evangelikální aliance Dr. Geoff Tunnicliffe a sekretář Papežské rady pro jednotu křesťanů biskup Brian Farrell. I přes konstatované problémy však deklarovali odhodlání pokračovat v započaté cestě ekumenického snažení.

Založen STROM barvy života - nový křesťanský časopis pro seniory

Jak uvedl server www.proglas.cz, nový křesťanský časopis STROM barvy života je orientovaný především na čtenáře zralého věku. Mohlo by se zdát, že v době elektronických médií je pošetilé vydávat časopis tištěný na papíře. Přesto

si vydavatelé myslí, že je lepší vzít si do rukou na dotek příjemný a lehký časopis a jít si číst do křesla, na lavičku nebo na zahrádku, než vzít do náruče počítač a chtít dělat totéž. A proč křesťanský časopis? Protože náš národ i Evropa vyrostly na křesťanském základě a hodnotách a tyto hodnoty mají trvalou platnost i dnes.

Časopis STROM barvy života nechce být ani odbornou duchovní revuí ani konkurencí nějakého jiného křesťanského periodika. Chce být křesťanský orientovaným časopisem, kde si každý pro sebe najde něco zajímavého ke čtení. Ať už je to rozhovor s osobností duchovního, společenského, kulturního nebo politického života, zamyšlení nad aktuálními tématy, věcmi výjimečnými, ale i všedními, články o dětech a vnoučatech, o vztazích mezi lidmi, o tom, jak prožívat aktivně zralý věk či jak si udržovat svěžest fyzickou i duševní. Projdeme se společně po známých i méně známých poutních místech Čech a Moravy, podíváme se, co je nového v zahradě, truhlíku či květináči, a zeptáme se odborníka, co dělat v problémech, které nám někdy život připraví, či jak jim předcházet. Nezapomeneme na vašeho domácího mazlíčka a nabídneme něco dobrého pro všední i sváteční stůl. A k tomu jako třešnička na dortu nějaké to životní moudro, přísloví, pranostika, křížovka a špetka humoru, který je kořením života a neměl by nikdy chybět.

zdroj: christnet.cz

